Kahvilan takahuoneen ilmapiiri oli kireä. Hiljaisuuden jälkeen kukaan ei enää puhunut. Kukaan ei vastannut. Tilanne oli päätynyt tasapainoiseen tilaan riskien kannalta. Aivan kuin lauta olisi heilunut neulannupin päässä, ja pian joku löisi neulan pois voimalla. Hikipisara valui Philippé Fulbértin poskella. Katseet vaelsivat huoneessa. Jossain kaukana haukkui koira. Tarjoilija Gaspárd puristi kakkuveistään ja hengitti hiljaisesti, mutta raskaasti. Hän ei ymmärtänyt miten hän oli päätynyt siihenn tilanteeseen, isäntä Fulbért oli aina ollut ystävällinen kaikille. ”Luuletko että minä välitän jos kuolen?” Sanat kaikuivat hiljaisessa huoneessa, luoden tilanteeseen yhä vähemmän järkeä kuin siinä oli muutama minuutti sitten. ”Ei sinusta koskaan tiedä mistä sinä välität. Et koskaan ota pienimpiä kolikkoja, etkä valita jos kahvi on jäähtynyttä, mutta jos en katso sinua silmiin tarjoillessani kahvia, mulkoilet minua ylimielisesti”, tarjoilija Gaspárd sanoi naama punaisena. Gaspárd tiesi, että oli tultu siihen tilanteeseen, että asiasta ei selvittäisi enää puhumalla. Hän oli huoneessaolijoista selvästi hermostunein. Kaukana haukkuva koira kuulosti yhä kaukaisemmalta Gaspárdin korviin, tuntui kuin hänen oma pieni maailmansa, joka oli pyörinyt jo 15 vuotta kahvilan ympärillä oli keskittynyt siihen yhteen tilanteeseen, yhteen hetkeen. Huoneessa kaikui kylmä nauru, joka oli sekoitus uhkarohkeutta, intoa ja välinpitämättömyyttä. ”Tosiaan, pienimmät asiat kertovat ihmisistä kaikista eniten” Vastakeitetyn kahvin tuoksu ylti Fulbértin hajuhermoihin ja toi hänelle pientä lohtua. Mutta hän myös ymmärsi, että se saattoi olla viimeinen kerta, kun sai nautiskella kahvin tuoksusta. Fulbertin sormet olivat täynnä pieniä palovammoja, ja pieniä viiltoja, jotka kertoivat tuhansista, ellei kymmenistä tuhansista tunneista, joita hän oli viettänyt keittiössä. Koko hänen elämänsä tuntui niin turhalta sillä hetkellä. Tuo yksi mies pystyi tekemään tyhjäksi kaikki mitä hän oli koskaan tehnyt ja saavuttanut elämässään. Fulbért tunsi valtavaa raivoa tätä tietoa kohtaan, miten jollain ihmisellä saattoi olla niin paljon valtaa niin helposti? Fulbért siirsi toista jalkaansa varoen äkkinäisiä liikkeitä. Hän piti katseensa keskittyneenä oudonnäköisillä tuplapiippuisilla pistooleilla tähtäävään mieheen. Fulbért oli yrittänyt keksiä jotain, edes pientä yksityiskohtaa miehestä, jota olisi voinut käyttää hyödykseen. Ainoa asia mitä hän oli huomannut oli miehen erityinen oikea silmä - se oli lasinen. Hän aikoi käyttää tätä tietoa hyväkseen. Miehen kuollut kulma oli kääntyneenä juuri sopivasti häneen päin, kun taas miehen näkevä kulma oli kohdistunut kohti Gaspard parkaa. Fulbert tiesi, että ei voisi ikinä antaa itselleen anteeksi jos Gaspardille kävisi jotain. Fulbért otti pidemmän askeleen ja yritti nostaa taikinaveistä pöydältä, samalla pitäen katseensa tiukasti kohdistuneena lasisilmäiseen mieheen. Herra Simmons istui yhdessä pienen kahvilan ulkopöydistä ja siemaili tuoretta, mutta kylmää kahvia. Hän oli ollut niin uppoutuneena kirjoittelemaan ajatuksiaan, joita monarkian kadonnut valta sai aikaan, että kahvi oli ehtinyt jäähtyä. Simmons vaihtoi jalkojensa asentoa ja katseli kadulle. Suuria, mutta turhia ajatuksia tulvi hänen mieleensä katsellessaan kadun elämää. Niin rappiollista, mutta niin kaunista se oli. Hän ei tiennyt olisiko pitänyt itkeä vai nauraa hätistäessään kerjäläispojan pois luotaan. Joku saattaisi pitää häntä ahneena aatelisena, mutta se joka ajattelisi niin, ei tietäisi miten paljon herra Simmons oli tehnytkään Lontoon köyhälistön puolesta. Simmons nauroi itsekseen ja nautiskeli moisesta ironisesta ajatuksesta. Simmons säpsähti kuullessaan laukauksen kahvilasta ja pudotti kahvikuppinsa maahan. Kuppi hajosi kymmeniksi pieniksi sirpaleiksi. Simmons katsoi siihen ja tunsi, että samoin kuin kuppi oli hajonnut, oli jonkun maailma hajonnut laukauksen myötä. Toinen laukaus kajahti kahvilasta. Simmons nousi pystyyn ja näki jonkun kävelevän kaikessa rauhassa ulos kahvilasta. Hahmon koosta päätelleen tulija oli mies, tämä astui ovesta ulos ja katsahti taivaalle. Simmons tutkaili tätä pelonsekaisin tuntein. Hikipisara

valui Simmonsin otsalla. Koira haukkui taas. Mies oli keskipitkä, solakkamuotoinen, mutta leveä ylävartalo paljasti miehen vahvuuden. Miehen rintakehää peittosi samettinen liivi, jonka alla oli valkoinen aluspaita. Miehellä oli tummat housut ja jaloissa hänellä oli kuluneet nahkaiset kengät. Simmons yritti painaa mieleensä kaikki yksityiskohdat miehestä, tunnistamisen vuoksi. Juuri kun Simmons luuli miehen lähtevän, kääntyi tämä kohtisuoraan Simmonsia päin. Kolmas laukaus kajahti kahvilan ulkopuolelta. Kylmyys valtasi Simmonsin kehon. Hän tunnusteli vatsaansa ja tunsi märän veren leviävän vatsansa alueelta kaikkialle. Hän kaatui kyljelleen maahan, hengittäen viimeisiä henkäyksiään. Ampuja ilmestyi hänen näkökenttäänsä ja kumartui tämän viereen. ”Miksi..?” Olivat Oliver Simmonsin viimeiset sanat tässä maailmassa. Hän sulki silmänsä ja otti viimeisen henkäyksensä. Pimeys.